
Ingenuïtat

Es l'estiu un dels temps més hermosos per a passar-lo prop del mar. La costa té un atractiu indefinible, la blavor del mar i del cel...

La Maria-Lluïsa, noia de divuit anys, l'esperava amb freturança aquesta època del any, en que és tan bell.

Era filla d'una família distingida de la capital; havia sigut molt ben educada i per aquesta sola raó era volguda de quants la coneixien.

Els pares de la Maria-Lluïsa, junt amb ella i germans mes que tenia, anaven a passar els mesos de juliol i agost en un dels pobles més concorreguts de la nostra costa brava. En una recolçada, prop de crespades roques i renint per espill el mar, estava aposentat el sugestiu xalet on vivia la família de la Maria-Lluïsa.

* * *

Cada tarda, cap a la caiguda del sol, quan ja l'astre de la vida no molesta amb sos roents raigs de llum i foc, un pomell de belles i jamoses damiselles i joves ben plantats, gosaven surcar les aigües del nostre mar, quiet i pacible aquella hora, mentres, potser si amb velocitat exagerada, anaven lliscant per damunt l'oreig de les onades, la tarda queia i el cel s'anava enllumenant d'estel·les brillants. Un continuo parpalex, una combinació de coets, es diria que esclataven allà dalt al infinit, donant goig i enveja de no ser-hi més aprop.

Cantades i converses festives i plenes d'ingenuïtat era el tema de aquell jovent envejós de festes. Tranquils i alegres...

I tornen cap a la platja cor plens d'entusiasme... i fins demà... i així cada tarda.